

212. ἢ οὐκ ἐνθυμῆ, ἔφη, ὅτι ἐνταῦθα αὐτῷ μοναχοῦ γενήσεται, ὁρῶντι ᾧ ὄρατον τὸ καλόν, τίκτειν οὐκ εἰδῶλα ἀρετῆς, ἅτε οὐκ εἰδώλου ἐφαπτομένῳ, ἀλλὰ ἀληθῆ, ἅτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένῳ· τεκόντι δὲ ἀρετὴν ἀληθῆ καὶ θρεψαμένῳ ὑπάρχει θεοφιλεῖ γενέσθαι, καὶ εἴπερ τῷ ἄλλῳ ἀνθρώπων ἀθανάτῳ καὶ ἐκείνῳ; (b) Ταῦτα δὴ, ᾧ Φαῖδρέ τε καὶ οἱ ἄλλοι, ἔφη μὲν Διοτίμα, πέπεισμαι δ' ἐγώ· πεπεισμένος δὲ πειρῶμαι καὶ τοὺς ἄλλους πείθειν ὅτι τούτου τοῦ κτήματος τῆ ἀνθρωπεία φύσει συνεργὸν ἀμείνω Ἔρωτος οὐκ ἄν τις ῥαδίως λάβοι. διὸ δὴ ἔγωγέ φημι χρῆναι πάντα ἄνδρα τὸν Ἔρωτα τιμᾶν, καὶ αὐτὸς τιμῷ τὰ ἐρωτικὰ καὶ διαφερόντως ἀσκῶ, καὶ τοῖς ἄλλοις παρακελεύομαι, καὶ νῦν τε καὶ ἀεὶ ἐγκωμιάζω τὴν δύναμιν καὶ ἀνδρείαν τοῦ Ἔρωτος καθ' ὅσον οἶός τ' εἰμί. (c) τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ᾧ Φαῖδρε, εἰ μὲν βούλει, ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἔρωτα νόμισον εἰρησθαι, εἰ δέ, ὅτι καὶ ὄπη χαίρεις ὀνομάζων, τοῦτο ὀνόμαζε. Εἰπόντος δὲ ταῦτα τοῦ Σωκράτους τοὺς μὲν ἐπαινεῖν, τὸν δὲ Ἀριστοφάνη λέγειν τι ἐπιχειρεῖν, ὅτι ἐμνήσθη αὐτοῦ λέγων ὁ Σωκράτης περὶ τοῦ λόγου· καὶ ἐξαίφνης τὴν αὐλειὸν θύραν κρουομένην πολὺν ψόφον παρασχεῖν ὡς κωμαστῶν, καὶ αὐλητρίδος φωνὴν ἀκούειν. τὸν οὖν Ἀγάθωνας, Παῖδες, φάναι, (d) οὐ σκέψεσθε; καὶ ἔαν μὲν τις τῶν ἐπιτηδείων ἦ, καλεῖτε· εἰ δὲ μή, λέγετε ὅτι οὐ πίνομεν ἀλλ' ἀναπαυόμεθα ἤδη. Καὶ οὐ πολὺ ὕστερον Ἀλκιβιάδου τὴν φωνὴν

Μήπως σου διαφεύγει ὅτι ἐδῶ μονάχα σ' αὐτὸν θα δοθεῖ ἡ δυνατότητα, ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ ἀντικρῦσει τὸ καλὸ, νὰ γεννήσει ὄχι εἰδῶλα τῆς ἀρετῆς, γιὰτὶ δὲν ἀγγίζει κάποιο εἶδωλο, ἀλλὰ ἀληθινὴ ἀρετὴ, καθὼς ἀγγίζει τὸ ἀληθινό. Αφοῦ λοιπὸν γεννήσει τὴν ἀληθινὴ ἀρετὴ καὶ τὴν υπηρετήσῃ, ἐνδέχεται νὰ γίνῃ ἀγαπητὸς στοὺς θεοὺς καὶ, ἀν κάποιος ἄλλος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀθάνατος, γιὰτὶ ὄχι καὶ κείνος;»

Αὐτὰ λοιπὸν, Φαῖδρε καὶ οἱ ὑπόλοιποι, εἴτε ἡ Διοτίμα καὶ ἐγὼ ἔχω πεισθεῖ, καὶ ἐπειδὴ ἔχω πεισθεῖ, προσπαθῶ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πείσω ὅτι γιὰ νὰ ἀποκτηθεῖ αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση, δὲν θα μπορούσε νὰ βρεῖ κανεὶς συνεργάτη καλύτερο ἀπὸ τὸν Ἔρωτα.

Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ διατείνομαι ὅτι ἐπιβάλλεται κάθε ἄντρας νὰ ἀποτίει φόρο τιμῆς στὸν Ἔρωτα καὶ ὁ ἴδιος προσφέρω προσωπικὰ καὶ καταπιάνομαι με τὰ ἐρωτικὰ πράγματα, δείχνοντας ζωηρὸ ἐνδιαφέρον μα καὶ τοὺς ἄλλους προσκαλῶ καὶ πλέκω τὸ ἐγκώμιο τοῦ Ἔρωτα, τονίζοντας τὴ δύναμη καὶ τὴν ἀνδρεία του, στὸ βαθμὸ που τὸ πετυχαίνω.

Αὐτὸν, λοιπὸν, τὸν λόγο, Φαῖδρε, καταθέτω στὴν ομηγυρη καὶ, ἀν θέλεις, θεώρησέ τὸν ἐγκώμιο τοῦ Ἔρωτα, διαφορετικὸ ὀνόμασέ τὸν με ὅποιο ὄνομα σ' εὐχαριστεῖ.

Σαν εἶπε αὐτὸ ὁ Σωκράτης, οἱ ἄλλοι τὸν επικρότησαν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης προσπάθησε νὰ πει κάτι, καθὼς ὁ Σωκράτης εἶχε ἀναφέρει τὸ ὄνομά του στὸν λόγο.

Καὶ ξαφνικὰ ἀκούστηκε χτύπος στὴν ἐξωτερικὴ πόρτα καὶ γινόταν φασαρία, λες κι ἦταν κάποια παρέα ἀνθρώπων τοῦ γλεντιοῦ που διασκέδαζαν, καὶ ἡ φωνὴ αὐλητρίδας. Καὶ τότε ὁ Ἀγάθωνας εἶπε: «Υπηρέτες, δὲν θα πάτε νὰ δεῖτε περὶ τίνας πρόκειται; Κι ἀν εἶναι κάποιος ἀξιόλογος, φέρτε τὸν μέσα, διαφορετικὰ, νὰ πεῖτε ὅτι πια σταματήσαμε τὸ πιετό καὶ ξεκουραζόμαστε τώρα!» Μετὰ ἀπὸ λίγο ἀκούστηκε τοῦ Ἀλκιβιάδου στὴν αὐλή, που ἦταν τύφλα στὸ μεθύσι καὶ φώναζε δυνατὰ, ρωτῶ-

ἀκούειν ἐν τῇ αὐλῇ σφόδρα μεθύοντος καὶ μέγα βοῶντος, ἐρωτῶντος ὅπου Ἀγάθων καὶ κελεύοντος ἄγειν παρ' Ἀγάθωνα. ἄγειν οὖν αὐτὸν παρὰ σφᾶς τὴν τε αὐλητρίδα ὑπολαβοῦσαν καὶ ἄλλους τινὰς τῶν ἀκολουθῶν, καὶ ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας (ε) ἐστεφανωμένον αὐτὸν κιττοῦ τέ τινα στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἴων, καὶ ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλὰς, καὶ εἰπεῖν· Ἄνδρες, χαίρετε· μεθύνοντα ἄνδρα πάνυ σφόδρα δέξεσθε συμπότην, ἣ ἀπίωμεν ἀναδήσαντες μόνον Ἀγάθωνα, ἐφ' ᾧπερ ἦλθομεν; ἐγὼ γάρ τοι φάναι, χθὲς μὲν οὐχ οἶός τ' ἐγενόμην ἀφικέσθαι, νῦν δὲ ἦκω ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας, ἵνα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τοῦ σοφωτάτου καὶ καλλίστου κεφαλῆν ἐὰν εἴπω οὕτως ἀναδήσω. ἄρα καταγελάσεσθέ μου ὡς μεθύοντος; ἐγὼ δέ, κἂν ὑμεῖς γελάτε, ὅμως εὖ οἶδ' ὅτι ἀληθῆ λέγω. ἀλλὰ μοι λέγετε αὐτόθεν, ἐπὶ ῥητοῖς εἰσὶώ ἢ μή; συμπίεσθε ἢ οὐ;

ντας που είναι ο Αγάθωνας κι επιμένοντος να τον οδηγήσουν σ' εκείνον.

Και η αυλητρίδα και κάποιοι άλλοι από το υπηρετικό προσωπικό τον οδήγησαν μέσα στους άλλους κι αυτός, αφού στάθηκε στην πόρτα, στεφανωμένος με κάποιο στεφάνι από πυκνά φύλλα κισσού και ζουμπούλια και στολισμένος με πολλές ταινίες στο κεφάλι, είτε:

«Ἄντρες, σας χαιρετώ! θα δεχτείτε στην παρέα σας σαν συμπότη, κάποιον που είναι σπουδί στο μεθύσι ή να του δίνουμε, αφού πρώτα στεφανώσουμε τον Αγάθωνα, πράγμα για το οποίο ήρθαμε;

Εγώ βέβαια χθες δεν μπόρεσα να έρθω και για αυτό ήρθα τώρα, έχοντας τις ταινίες στο κεφάλι μου, για να στεφανώσω από το κεφάλι μου την κεφαλή του πιο σοφού και του πιο ωραίου με δυο λόγια. Σα να με πήρατε όμως στο ψιλό που είμαι μεθυσμένος.

Εγώ όμως, παρόλο που εσεῖς γελάτε, λέω την αλήθεια, αλλά να μη μιλάμε εσεῖς από κει και εγώ από εδώ, πείτε το ξεκάθαρα!

Να μπω ή όχι;

Θα πιείτε μαζί μου ή όχι;»